

Η Εκκλησία δεν υπάρ-χει για τον εαυτό της. Υπάρχει για να γίνεται. Και ό,τι γίνεται, γίνεται για τον άνθρωπο. Η δι-ακονία, ένας όρος απ-ροϋπόθετος και κενω-τικός, απευθύνεται...

προς όλους τους ανθρώπους. Ιδίως δε, σ' εκείνους που έχουν ανάγκες, ελλείψεις, αγωνίες, προβληματισμούς και βρίσκονται σε αδιέξοδα. Και φυσικά, για την Εκκλησία δεν υφίστανται άνθρωποι πρώτης και δεύτερης κατηγορίας.

Η φιλανθρωπία είναι ένας πολύ όμορφος όρος που συναντάται, πολύ συχνά, στη ζωή της Εκκλησίας αλλά και στα λειτουργικά και πατερικά κείμενα. Για παράδειγμα, ο Θεός καλείται φιλάνθρωπος στη Θεία Λειτουργία και η λέξη αυτή τονίζεται συχνά στις ευχές της. Και οι Πατέρες στέκονται στη φιλανθρωπία και στο άπειρο έλεος του Θεού προς όλους τους ανθρώπους. Φιλανθρωπία, διακονία, έλεος, διακονία, φιλότιμο, αποτελούν όρους που προϋποθέτουν την αγάπη προς τον άλλον. Και περισσότερο, προς τον πάσχοντα.

Ακούγεται πως η Εκκλησία έχει μεγάλη περιουσία και πως συνεχώς ζητάει οικονομική βοήθεια από τους ανθρώπους για να στηρίξει το έργο της. Η αλήθεια είναι πως η μεγάλη περιουσία είναι μύθος και πως όποιος αμφισβητεί μία τέτοια θέση, ας το ψάξει. Πράγματι, η Εκκλησία ως χώρος φανέρωσης των εκδηλωτικών αποκαλύψεων του Θεού και των μυστηρίων Του, δεν κλείνει το μάτι στην αδιαφορία, αλλά αγωνιά για τον συνάνθρωπο, για τον πεινασμένο, διψασμένο, ξένο, γυμνό, ασθενή, φυλακισμένο (Ματθ. 25, 35 - 36). Αυτό, όμως, το επιτυγχάνει στηριζόμενη στο φιλότιμο του κάθε ανθρώπου. Να άλλη μία όμορφη λέξη, μπολιασμένη με την παράδοση μας το φιλότιμο.

Η γκρίνια, η μιζέρια, η κατάκριση, δεν συναναστρέφονται με το φιλότιμο, τη φιλανθρωπία, τη διακονία. Είναι τα αντίθετα τους. Κινούνται, πολλές φορές, στη σφαίρα της φαντασίας, των φανταστικών εχθρών που δημιουργεί η ανθρώπινη καχυποψία. Ο χριστιανός, συγκεκριμένα, ο άνθρωπος που βάζει συνείδηση στην ύπαρξη του, συνείδηση που απορρέει από τη σχέση του με τον Θεό, είναι άνθρωπος καλοπροαίρετος, αγαπητικός, φιλάνθρωπος, αγαθός, πράος και ταπεινός. Δεν βλέπει παντού εχθρούς, σκιές, φαντάσματα. Βλέπει παντού εικόνες Θεού. Και γνωρίζει πως ο σύγχρονος άνθρωπος πάσχει περισσότερο, έχει ανάγκη περισσότερο. Ο άνθρωπος αυτός, λοιπόν, ο χριστιανός, δεν ρίχνει πέτρες στην Εκκλησία, στον κληρικό, αλλά γίνεται ο ίδιος δοχείο απάλυνσης του πόνου. Δεν γκρινιάζει, δεν κατηγορεί, δεν καταδικάζει, δεν κατακρίνει. Αγαπάει. Αυτός είναι ο δρόμος του χριστιανού που έχει σχέση με τον Θεό και με τους άλλους, τους ανήμπορους, τους φτωχούς, τους ασθενείς.

Η Εκκλησία δεν ζητάει οικονο0μική στήριξη για να γεμίσει την τσέπη της. Υπάρχει για τους άλλους. Διακονεί τους άλλους. Αγαπάει τους πάντες. Ο Θεός ως φιλάνθρωπος και ελεήμων, δεν έδειξε την αγάπη Του και το άπειρο Του έλεος, στέλνοντας τον Υιό Του να

σώσει τον άνθρωπο; Αυτή η ενέργεια, η εκδήλωση, δεν αποτελεί πράξη φιλανθρωπίας; Κι ο σύγχρονος άνθρωπος; Αντί να σκανδαλιστεί από τον πόνο, το κακό που υπάρχει και πλήττει τους συνανθρώπους του, σκανδαλίζεται από ενέργειες φιλανθρωπίας. Τα πράγματα είναι σαφή. Η Εκκλησία θα συνεχίσει να ζητάει τη βοήθεια των ανθρώπων, όσο θα υπάρχουν άνθρωποι ανήμποροι, μοναχικοί, πονεμένοι. Όλα τα άλλα, οι άκαιρες φωνές, οι δήθεν σκανδαλισμοί για το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας, μας υπενθυμίζουν πόσο μίζεροι, αυτοδικαιωμένοι και τραγικοί εξακολουθούμε να παραμένουμε.

Εφημέριος Ι.Ν. Αγίου Δημητρίου Διάβας
Πρεσβύτερος Ηρακλής Αθ. Φίλιος (Βαλκανιολόγος, Θεολόγος)